גליון מס' 491

קבלת שבת

שנה שש עשרה - עלון שבועי ■ מופץ ב-15,000 עותקים בארץ ובעולם

בסיעתא דשמיא, כ"ב בכסלו התשפ"ג. שבת מברכין

העלון טעון גניזה ■ אין לקרוא בשעת התפילה!

ניתן לקבל את העלון במייל KSHABAT@INN.CO.IL
הערות והארות, תרומות ובקשות להפצת העלון יתקבלו בברכה בטל': 052-7620219.

פרשת וישב

"אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף בֶּן שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה רֹעֶה אֶת אֶחָיו בַּצֹּאן וְהוּא נַעַר... וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת דִּבָּתָם רָעָה אֶל אֲבִיהֶם" (לז, ב).

שלוש תמיהות ויישוב נפלא אחד - **כתב על כך הגאון רבי יחיאל מיכל רבינוביץ מסלוצק, בעל "אפיקי ים":**

ראשית, הוא מקשה, מהי כוונת "והוא נער"? מה בא הכתוב ללמדנו בזה?

שנית, מהו הלשון "ויבא יוסף את דיבתם רעה"? למה לא כתב הפסוק בפשטות: "ויספר יוסף", כפי שנאמר בסמוך (פסוק י): "ויספר אל אביו"?

והשלישית, מה פשר הלשון "אל אביהם"? למה לא כתב "אל אביו", כפי שנקט בפסוק זה "נשי אביו"? וכי אביהם הוא ולא אביו? והוא מסיים: 'והוא פלא'.

אלא - יישב ה"אפיקי ים" - הפסוק בא לומר עד כמה היתה גדולה צדקותו של יוסף, שלא בא חלילה להוציא דיבה על אחיו, אלא כוונתו היתה לטובה, והכל עשה על פי הדין!

שכן הדין הוא (כמבואר ב"חפץ חיים", הלכות לשון הרע, כלל י', סעיף ב', אות ג'), שהרואה אדם שעושה דבר שאינו כהוגן, ורוצה הוא לספר על כך לאביו או לרבו בכדי שיוכיחו את אותו אדם על מעשהו וינסו להחזירו למוטב, ישנם שלושה תנאים עיקריים שעליו להקפיד עליהם: האחד - שלפני כן ינסה להוכיחו בעצמו, ורק אם הוכיחו ולא הועילה תוכחתו, או אם משער מראש שתוכחתו לא תועיל, רשאי הוא לגלות לאביו או לרבו את מעשיו של אותו אדם. השני - שיספר באופן מדויק את המעשה ולא יגדיל בדבריו את העוולה. והשלישי - שתהיה כוונתו אך ורק לתועלת, ולא ליהנות חלילה מהפגם של חבירו.

עתה נשוב ללשון הפסוק, שלדברינו מדוייק הוא להפליא:

תחילה מקדים הפסוק ואומר: "והוא נער", וזאת בכדי להסביר מדוע לא הוכיח יוסף את אחיו בטרם גילה לאביו את מעשיהם, כפי הדין, והתשובה לכך היא ששיער שבודאי לא תועיל תוכחתו, שהרי הם נהגו לזלזל בבני השפחות, ואילו היה 'נער' - משמש ומשרת אצל בני השפחות, וקל וחומר שלא יטו אוזן לתוכחתו! (וכן פירש המלבי"ם).

לאחר מכן אומר הפסוק: "ויבא יוסף את דיבתם רעה", ולא "ויספר" - ללמדנו שסיפר בדיוק נמרץ את מה שעשו בלי להוסיף אף דיבור מיותר, ולכן אמר "ויבא" - כאדם המביא דבר ממקום למקום, שאינו נוגע כלל במטענו, אלא רק מעבירו כפי שהוא בדיוק!

ולבסוף מלמדנו הפסוק שכוונתו היתה אך ורק לתועלת, כדי שיוכיחם אביהם, וזאת נרמז בלשון הכתוב "ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם", כי בספרו על כך ליעקב לא חשב כלל ליהנות מהפגם שלהם על ידי שאביו יחבבו יותר, אלא היה בדעתו רק לספר לאביהם, שיכולך להוכיחם, כאילו אין הדבר נוגע כלל לו עצמו, וכאילו אינו אביו כלל, אלא רק אביהם!

כפתור ופרח! (ושלל לא יחסר)

"הַשְׁלִיכוּ אֹתוֹ אֶל הַבּוֹר הַזֶּה אֲשֶׁר בַּמִּדְבָּר וְיָד אַל תִּשְׁלְחוּ בוֹ לְמַעַן הַצִּיל אֹתוֹ מִיָּדָם" (לז, כב).

מפרש רש"י: "למען הציל אותו" - 'רוח הקודש מעידה על ראובן שלא אמר זאת אלא להציל אותו, שיבוא הוא ויטלנו משם, אמר אני בכור וגדול שבכולם, לא יתלה הסרחון אלא בי'.

וקשה, מאחר וראובן אמר "ויד אל תשלחו בו" הרי הדבר ברור שכוונתו היתה להצילו מידם, ולשם מה הופיעה בת קול?

ועוד, מדוע רש"י כופל ואומר "אני בכור וגדול שבכולן"?

ועוד, מהו "לא יתלה הסירחון אלא בי", וכי באחים לא יתלה הסירחון כלל?

ועוד קשה, מה הקשר בין תחילת דברי רש"י לסופם?

ביאור נפלא ביאר בספר "עיר דוד": דהנה, בגמרא בסנהדרין (דף יז.) ישנה הלכה בדיני נפשות: "אמר רב כהנא, סנהדרין שראו כולן לחובה, פוטרין אותו (כלומר, כאשר בית דין דנים דיני נפשות וכולם מחייבים - הנדון יוצא זכאי, וע"ש מדוע).

דין נוסף מופיע בגמרא (שם, דף לב.), שבדיני נפשות מתחילין מן הצד, והיינו מן הקטן שבדיינים.

מעתה יבוארו דברי רש"י כמין חומר: כיון שהאחים דנו את יוסף כבית דין, הרי שהתחילו לדון 'מן הצד' - מן הקטן שבאחים, וסיימו ב'גדול שבכולן'. וכיון שכל האחים דנו לחובה, הרי שכיון שראובן הוא האחרון שצריך לדונו - לא יתלה הסירחון אלא בו, כיון שעתה פסק הדין תלוי בו. ומכיון שראובן דנו לזכות ואמר "ויד אל תשלחו בו", היה אפשר לומר שדנו לזכות כדי שע"י כך יקבל עונש מיתה. שהרי אם היה דנו לחובה - יוסף היה נפטר מחיוב מיתה.

ולכן "רוח הקודש העידה על ראובן שלא אמר זאת אלא להציל אותו", שראובן סבר שיוכל לשכנע את אחיו בצדקת יוסף, ולא עשה כן כדי לחייבו! ונפלא. (פניני קדם)

"וַיִּמְכְּרוּ אֶת יוֹסֵף לַיִּשְׁמְעֵאלִים בְּעֶשְׂרִים כָּסֶף" (לז, כח).

איתא ב'ילקוט שמעוני' שהשבטים קנו בעשרים כסף נעלים וזה גם מה שכתוב בהפטרה "כה אמר ד' על שלושה פשעי ישראל... על מכרם בכסף צדיק ואביון בעבור נעלים" (עמוס ב, ו) "מכרם בכסף צדיק" זה יוסף הצדיק שמכרו אותו "בעבור נעלים".

ויש להבין מדוע קנו בכסף זה דוקא נעלים.

מבאר ה"שלמה חדשה": דבר מעניין הוא שבכל התורה כשמדובר על רכילות, כותבים זאת בלשון הליכה - "לא תלך רכיל בעמך", ובפסוק נוסף כתוב: "כלם סרי סוררים הלכי רכיל" (ירמיה ו, כח).

מבאר רש"י, שרכילות - זה כמו רוכל: נמצא כאן ומרכל; הולך לשם ומרכל. שומע שם ובא לפה ומרכל... הרכלן משתמש ברגליו כל הזמן.

למה האחים דנו את יוסף? כי הוא הלך רכיל אצל יעקב אביהם. ועתה, כדי לזכור שדנו אותו על רכילות, הם קנו נעליים, ומדוע צריכים לזכור זאת, כדי שחלילה לא יבואו לידי אותו מכשול...

לפי זה מיושבת קושית המפרשים: יוסף הצדיק היה יפה תואר וגיבור. ואם כן איך מכרו אותו בעשרים כסף בלבד?

התירוץ הוא, שהם לא רצו להרויח כסף במכירה זו. וכל כוונתם היתה רק לזכור שדנו אותו על רכילות. ולא יבואו לידי אותו מכשול לכן מכרו אותו בעשרים כסף וכל אחד קנה לעצמו נעלים בשתי כסף. (להתעדן באהבתך)

"חָטְאוּ מַשְׁקֵה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְהָאֹפֶה לַאֲדֹנֵיהֶם לְמֶלֶךְ מִצְרָיִם" (מ, א).

מדוע כאשר הוזכר שר המשקים נאמר: **"משקה מלך מצרים"**, ואילו לגבי שר האופים לא הוזכר שהיה 'אופה מלך מצרים'?

מבאר המלבי"ם: חז"ל אמרו כי חטאו של שר המשקים היה שנמצא זבוב במשקה שהגיש לפרעה, ואילו חטאו של שר האופים היה שנמצא צרור בלחם. אם נתבונן בחטאם נראה כי חטאו של האופה הוא פשיעה גדולה, ואפילו אם היה מגיש זאת לפני שר קטן, גם אז היה נחשב הדבר לפשע אם נמצא בלחם עפר וצרורות. לעומת זאת, חטאו של שר המשקים הוא בגדר 'אונס' שהרי נפילת זבוב למשקה היא דבר שכמעט אי אפשר למונעו. אלא שכל חומרת חטאו היתה מחמת שהוא 'משקה מלך מצרים', בעוד שאם היה משקה אצל אחר לא היה נחשב לחטא כלל.

לכן הדגישה התורה: **"חטאו משקה מלך מצרים"** - שכל חטאו היה רק בהיותו אצל מלך מצרים. לעומת זאת, **"והאופה"** חטאו היה פשיעה ממש, אפילו אם לא היה אופה אצל מלך מצרים. (טללי אורות)

"מצות חנוכה - נר איש וביתו, והמהדרין - נר לכל אחד ואחד, והמהדרין מן המהדרין וכו' בית הלל אומרים יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך" (שבת, דף כא:).

צריך להבין, מדוע דווקא במצוה זו הוסיפו חז"ל את מצות "המהדרין מן המהדרין" מה שלא הוסיפו בשום מצוה?

אלא מפרש הרה"ק בעל הבני יששכר זיע"א ביאור נפלא: דהנה ידוע שנר חנוכה רומז על אור התורה כדכתיב "נר מצוה ותורה אור". והנה, חכמת התורה אינה כשאר החכמות, שבהם, כששומע אדם איזה מושכל מחכם אחד ונתפס הדבר בשכלו, שוב אין מן הצורך לו לחזור עליה, כי לא יוסיף אומץ בה. מה שאין כן דברי תורה, אם שמע איזה מושכל מרבו, אם יחזור על לימודו ויתבונן בה שוב, אזי יתוסף בה אור חדש והשכלה נוספת (עיין זוהר בראשית קצב), כי דברי תורה חיות הנה ומילדות בכל פעם אותיות וטעמים חדשים מתוקים מדבש ונופת צופים.

וזהו שאמרו חז"ל: "מצות חנוכה" - אור התורה, "נר איש וביתו" - יוצאים התלמידים ידי חובת לימוד התורה על ידי שמיעתם מרבם, מדין שומע כעונה, כשם שבנר חנוכה יוצאים על ידי שאחד מדליק לכולם. אמנם, ה"מהדרין" - כאשר הם "מהדרים" וחוזרים על לימודם בפה, אזי "נר לכל אחד ואחד" - מתווסף אור חדש והבנה נוספת לכל אחד בפני עצמו. "והמהדרין מן המהדרין" - וכל כמה שהם חוזרים על לימודם עוד ועוד, "מוסיפים והולכים" - מולידים בכל פעם טעמים וביאורים נוספים עמוקים עד למאוד מה שלא השיגו בפעמים הקודמות... (פנינים - ברגר)

אנחנו מתגלגלים למגוון של מקומות, מפסידים אוטובוס ולפעמים גם טיסות, מגיעים לביתנו אורחים שונים ופתאומיים - לכל דבר יש ייעוד ותכלית. אדם לא נוקף את אצבעו מלמטה, אלא אם כן הוחלט על שליחות עבורו מלמעלה.

זו הייתה התחושה שחש הרב זילבר ביושבו בשדה התעופה בסידני שבאוסטרליה:

"נסעתי לשליחות מטעם ישיבת תורת אמת - לאוסטרליה. שם, במלבורן שבאוסטרליה, המתין לי ציבור גדול. כשמגיעים למקום לא מוכר, קשה להעריך ולצפות מראש כמה זמן תארך כל נסיעה, כמה זמן תיקח כל טיסה. ישבתי בנמל של סידני ושמעתי שכדי להגיע מסידני למלבורן יש לעבור טיסה בת שעה, שעה וחצי.

טיסתי יועדה לשעה שמונה ושלושים בבוקר. היה זה יום שישי. בכוונה רציתי לטוס כל כך מוקדם, כדי להיות בטוח שאוכל להגיע בשעה סבירה לפני שבת, למלבורן. אני יושב בשדה התעופה ורואה, איך כמוני, מחכים מאות נוסעים לטיסות שלהם. ואין אף תזוזה. הצג האלקטרוני המראה על הטיסות - מראה על טיסות שיצאו. שמונה ושלושים, עבר כבר מזמן. השעה כבר תשע ואפילו אחרי. כל הנוסעים יושבים באפס מעשה בספסלי ההמתנה וממתינים לטיסותיהם.

ניגשתי לברר אצל הפקידים, מדוע מתעכבים. הוסבר לי שיש ערפל כבד, דבר שמונע ממטוסים לנחות ולהמריא.

פחד עמום הזדחל לליבי. שבת מתקרבת, יום שישי היום. הערפל - ערפל, אך השעון מתקדם כל העת. "מתי נראה לכם שנוכל לטוס?" שאלתי. "זה דבר שלא תלוי בנו. הוא תלוי בעובדה של הערפל להתפזר קצת, כדי שהטייסים יוכלו לראות משהו".

כמה פרקי תהלים שאמרתי בזמן הזה, בוודאי לא הזיקו. הם לא הזיקו לאיש מעולם. רק להפך. מועילים ומסייעים בעת צרה.

אחרי המתנה של שעה וחצי, התחלתי לראות תזוזה בשדה התעופה. הצגים האלקטרוניים החלו לאותת על טיסות היוצאות בדקות הקרובות, תזוזה של המוני נוסעים שטיסתם התעכבה עד כה. האנדרלמוסיה שהתחוללה בשדה התעופה, הייתה קשה לתיאור. כל אחד רצה לברר ולדעת מה עם הטיסה שלו. אנשים שינו יעדים בגלל הזמן שחלף. עברו מטיסה אחת לשנייה. טיסות הפכו להיות עמוסות במיוחד, ודלילות במיוחד. גם אני ביקשתי להחליף טיסה למוקדמת יותר. כדי להספיק כמה שיותר מהר להגיע למלבורן לפני שבת. היו מזוודות שחיכו במטוס אחד, ונוסעיהן רצו לעלות על מטוס אחר, כמו למשל, המזוודה שלי.

כמה וכמה פעמים החליפו לי את מספר הטיסה, אבל השעה התאחרה. כל דרישותיי לעלות לאלתר על מטוס שיביא אותי למלבורן עלו בתוהו. זה קרה בפרשת מקץ, בחורף, עונה בה נכנסות השבתות מוקדם מהרגיל. בעשרה לחמש נכנסת השבת במלבורן. האספיק להגיע לשם, או לא?

באחת ושלושים עליתי למטוס. כך ישבנו כ-400 נוסעים מחכים וממתינים למטוס שימריא. אפס. המטוס אינו חושב כלל להמריא. עברה שעה. השעה שתיים וחצי.

התקשרתי מן המטוס לאדם שהיה אמור להמתין במלבורן.

"מה לעשות"? שאלתי אותו היסטרי. "רד מיד מן המטוס", נלחץ האיש. "אתה עוד עלול חלילה לשבות בשדה התעופה בשבת. שדה התעופה רחוק ממלבורן מרחק של שעתיים נסיעה".

קמתי ממקומי. ניגשתי לאחד הדיילים ואמרתי לו שאני רוצה לרדת מן המטוס עכשיו.

הדיילת הביט בי מופתע ושאל: "למה"?

"שבת שלנו נכנסת עוד כמה שעות, כבר אין לי זמן לנסוע אתכם", השבתי לו. לא ידעתי אם הבין מה שאמרתי או לא. אבל שיערתי שאת חלקי הדברים הוא הפנים. הדיילת נכנס לתא הטייס לכמה דקות, יצא משם ואמר לי: "השנייה דיברתי עם הטייס. אני אומר לך, בדקות הקרובות אנחנו ממריאים, חבל לך לרדת עכשיו".

באמת, מיד כשהתיישבתי במקומי בחזרה, רעם מנוע המטוס. המדרגות בהן ניתן לרדת ממנו התקפלו, והתחלנו להרגיש תזוזה.

ושוב עיכוב. מזוודות שאמורות היו לרדת ממנו, נמצאות עדיין בתוכו ויש להוריד אותן. הפעם כבר לא יכולתי לרדת מן המטוס. לא הייתה אפשרות. הפעם, ידעתי שהכל משמים. ולי לא נותר אלא להתפלל לאלוקים שיעזור לי ואצליח להגיע בזמן למקום יישוב.

רק אחרי השעה שלוש המריא המטוס. ברגע שהמטוס התייצב, ניגשתי קרוב לתא הטייס וביקשתי לדבר עם הקברניט.

מתוך תא הטייס יצא קברניט, הדור בלבושו, ושאל למבוקשי.

"יש לי שתי בקשות" - עניתי לו - "האחת, שאהיה הראשון לרדת מן המטוס. והשנייה, אני רוצה להשיג מונית שתמתין לי ברדתי מן המטוס". ניסיתי גם להסביר לו את עניין השבת וחילולה, חלילה.

"אני יכול לאפשר לך לרדת מן המטוס ראשון, לפני כולם", ענה הקברניט, "אבל אינני יכול להרשות לך לרדת מן המטוס הישר לתוך הרכב. אתה חייב לעבור בתוך שדה התעופה. אין ברירה".

"אולי ניתן להשיג מכונית משטרה או כל מכונית רשמית אחרת?"

"לא. לא ניתן".

חיפשתי במטוס מקום שאוכל לשבת בו, ויהיה כמה שיותר קרוב לדלת המטוס.

כשהסתובבתי בין המושבים שמעתי לחשושים וצחקוקים של אנשים: "הוא חושב לצנוח מכאן, עם המעיל והכובע שלו, או מה?"

בשנייה בה נחת המטוס, ודקה אחר כך, כשנפתחה הדלת, כבר הייתי במרוץ. רצתי לכיוון שדה התעופה. ידעתי שלא אתעכב לחכות למזוודות. בתוכם שכנו כבוד בגדי השבת שלי ועוד מוצרים חיוניים. השלכתי את בטחוני על ה'. אני משאיר כאן את המזוודות, כדי לא לחלל חלילה את השבת. וה' הטוב כבר ידאג לי, לחן.

בדלפק, שאלו אותי לאיזו כתובת לשלוח את המזוודות. האמת, שלא ידעתי בכלל כתובת מדויקת של המקום בו אני אמור לשהות. מישהו אמור היה לבוא לקחת אותי משדה התעופה היישר לכתובת הזו, כך שלא טרחתי להתעדכן בה. עניתי כתובת מעורפלת, משהו לא ברור לגבי המיקום שלי, דבר שסיכן עוד יותר את המזוודות שלי.

נהג מונית יהודי עצר אותי: "היי, רבאיי, לאן אתה צריך?"

"אני לא יודע לאן. היו אמורים לבוא לקחת אותי. אני רק יודע שאני צריך להגיע לשם לפני ששבת נכנסת".

התקשרתי לזה שאליו אני אמור להגיע, אל מוטל. מוטל תדרך את נהג המונית איך להגיע למקום שממנו אוכל לצעוד רגלית לקהילה שלהם.

"במקום הזה יש את בית הכנסת על שם טורק. תיגש אליו. תזכיר את שמי לרב בית הכנסת ותאמר שאתה צריך להגיע אליי, ואתה שואל לאיזה כיוון ללכת".

שבת התקרבה בצעדי ענק. אני מעיף כל כמה דקות מבט לכיוון השעון הדוהר ומבין שאפסו הסיכויים שאגיע אפילו למקום הראשון. אין סיכוי. השמים נצבעו כבר בצבעי השקיעה, אנחנו על כביש ראשי באוסטרליה, מדינה זרה לי, שאינני מכיר את טיבה ואת טיב הברואים בה, ואני נאלץ לרדת מן המונית.

"לא אוכל לעצור לך כאן בכביש הראשי. אני רק יכול לסטות קצת למקום צדדי ושם לעצור", אמר לי הנהג. בזמן שהנהג ניסה לתמרן בין המחלפים שעל הכביש, פתאום חדרה לתודעתי הבנה נוספת. יש לי בכיס ארנק, והארנק הזה מלא במזומנים שהבאתי עימי. תעודת זהות, פספורט, דרכון, תיק אישי עם חפצים יקרים, החפצים היקרים ביותר שהיו שם, היו הטלית והתפילין שלי.

לא אוכל לטלטל את התיק הזה עכשיו. ולהשאיר אותו? בידי מי?

"אני משאיר אצלך את כל החפצים האישיים שלי", אמרתי לנהג, שכמעט בלע את לשונו בתדהמה. "אתה אמנם יהודי, אבל אינך יודע עדיין שאסור לי לטלטל מוקצה בשבת. אני לא יכול לנגוע בהם יותר".

"אבל להיכן להביא אותם, ביום ראשון?" שאל הנהג.

"אני לא יודע. לא נתנו לי כתובת מדוייקת".

"ואתה... לא חושש ש..." גמגם הנהג.

לא עניתי. גם אם אני חושש אני מפקיד את הכל בידי ה'.

"אני אתן לך את הפרטים שלי", הציע הנהג.

הוא רשם את שמו וכתובתו על דף, שגם אותו הכנסתי לתיק שלי... גם הדף הזה מוקצה הוא בעיני. איך שהשבת נכנסה ירדתי. השארתי את הכל להקדוש ברוך הוא. המזוודה הגדולה וגם תיקי היד עם המסמכים החשובים. הוא לקח גם את מס' הטלפון של מוטל.

במקום שירדתי הייתה מסעדה קטנה. נעמדתי ליד עץ והתפללתי מנחה.

אני מאחל לעצמי שבתפילת נעילה ביום כיפור תהיה לי התעוררות כזו.

אחרי תפילת מנחה נרגשת התחלתי לפסוע לכיוון אליו היתה אמורה המונית להגיע. בדרך ניגנתי ניגוני התעוררות של תשובה. אם בא קושי על אדם, יפשפש במעשיו ויחשוב, על מה ולמה עשה לו ה' ככה. כך הלכתי במשך זמן רב, עד שנעשה כבר חשוך לגמרי. שבת המלכה פרשה את כנפיה על העולם כולו. יום מנוחה ושמחה. ואני, ברחוב ראשי סואן צועד לאיטי.

ידיי מרוקנות. את כל סוג המזוודות, הקטנות והגדולות, הפקדתי בידי זרים, כדי לא להיכשל בטלטול מוקצה בשבת.

אחרי שעת הליכה בארץ הזרה והמנוכרת הגעתי ליעדי הראשון. בית הכנסת ע"ש טורק, שאמור להראות לי את הדרך לקהילה אליה נשלחתי. דרך, שגם אותה אעשה ברגל. דלתות גדולות ונעולות קידמו את פני. אין קול ואין עונה, אין יוצא ואין בא. דפקתי על הדלתות בחוזקה. זה היה הסיכוי האחרון שלי, לקבל את הכתובת המדויקת ביותר אליה אני אמור להגיע.

אף אחד לא פתח את השער והראה סימני נוכחות. זר שעבר במקום סימן לי שלבית הכנסת הזה פתח צדדי. בפתח הגדול הם לא משתמשים בשבת. ניגשתי לכיוון של הפתח הצדדי, ובחסדי שמים פתח לי את הדלת שומר, שהכניס אותי לתוך אולם בית הכנסת.

נכנסתי פנימה לבית הכנסת, יהודים עמדו שם ונראו נבוכים ומבולבלים. הם סיימו כבר את תפילת ערבית, והיו עסוקים עתה בדבר מה ולא הצליחו להבין איך אדם עם מראה חרדי כמוני, היישר מירושלים צונח אליהם פתאום אחרי התפילה.

"כמה יהודים אתם?" זו השאלה שנפלטה מפי.

"תשעה יהודים".

"ואיך התפללתם?"

"זהו. שהיום אנחנו רק תשעה. התפללנו בלי מניין. רק שיש כאן שני יהודים, שהיום בדיוק חל היארצייט של אמא שלהם. הם רוצים לומר קדיש במניין. ואין לזה סיכוי. ופתאום, ללא הכנה מוקדמת, צונח לכאן רב כמוך, מכובד והדור, ומצטרף למניין של הקדיש. מי אתה?"

שני היהודים לא התמהמהו. הם ניגשו לעמוד בזה אחר זה ואמרו את הקדישים שלהם. אחד לפני תפילת "עלינו לשבח" ואחד אחר כך.

בתום אמירת הקדישים ניגשתי לבימת בית הכנסת. גוללתי באוזני המתפללים המשתאים את רצף המאורעות הקשה שעבר עלי היום. את הטלטול ועוגמות הנפש הרבות. את הרכוש שהפקדתי בידי אחרים, ובעיני עתה הוא בטל, ואינני דואג לו כלל בגלל קדושת השבת.

"שאלתם אותי, מי שלח אותי לכאן? ה' הוא זה ששלח אותי לכאן. לכל אחד מאיתנו יש תפקיד ושליחות כאן בעולם. השליחות היא להאיר את העולם באור התורה והמצוות. כמו שכתוב: "כי נר מצוה ותורה אור". נשלחתי מירושלים היישר למלבורן, עברתי את כל הטלטולים הללו והעיכובים הללו, כנראה כדי להשלים לכם מניין לאמירת קדיש. כנראה היו האימהות הללו, שהיום הוא יום השנה שלהן, נשים צדקניות במיוחד. וה' רצה שיהיה מניין שלם כשאומרים עליהן קדיש.

באופן אישי הייתי ירוד מאוד כשהגעתי לכאן, עייף ועצוב. עכשיו, כשגיליתי את הסיבה, מציפה שמחה גדולה את לבי".

נתנו ידיים ורקדנו. רקדנו כמה דקות כדי להודות לה' ולחפש כל אחד את השליחות שלו עם עצמו.

אחרי התפילה אמר החזן של בית הכנסת שהיות והרב לא נמצא, הוא מוכן לקחת אותי קרוב ליעד אליו אמור אני להגיע. הלכנו למעלה משעה נוספת. בזמן שצעדנו ציין החזן בסיפוק כמה חשובה הייתה ההתעוררות הזו, שקרתה היום אחרי התפילה. "בבית הכנסת שלנו, בקושי רוקדים" - אמר לי - "אפילו בשמחת תורה אין מי שירקוד. וזה שהיום כולם רקדו יחד עימך בשמחה, זה דבר גדול מאוד". הגענו לישיבת חב"ד במלבורן, ומשם הלכתי כעשרים דקות לכתובת.

כשהגעתי הייתה השמחה מרקיעת שחקים. לא היה אחד מבני הקהילה שלא התקרב אליי כדי לשמוע, איך בחסדי ה' הגעתי ליעדי. איך לא חיללתי שבת, איך העזתי להשאיר את כל החפצים בידי זרים, העיקר לא לחלל את השבת.

אחד ממתפללי בית הכנסת אמר לי שכעת הוא מבין את משמעות העניין להניח את כל החבילות והדאגות בצד לפני שבת, ובשבת להיות בשמחה גדולה. הרעיון לא לדאוג מכלום, לא מחבילות פיזיות ולא מחבילות רגשיות.

כ3 שעות אחרי יציאת השבת הגיע נהג המונית להשיב לי את התיק האישי שהיו בו הטלית והתפילין, את הכסף, הדרכון, והמסמכים החשובים שלי.

ביום ראשון ניסיתי להתקשר לשדה התעופה, לתת כתובת מדויקת יותר, כדי שישלחו לי אליה את החבילות הגדולות יותר בשדה התעופה אמרו לי שמזל (נס...) שהתקשרתי כעת, כי בדיוק עכשיו רצו האחראים, בהיעדר פרטים מזהים, להשליך את המזוודות שעמדו כבר יומיים ללא דורש, לבור הביטחון. בור הביטחון זה מקום שקשה להאמין שהיו מוציאים אותן משם אחר כך.

את הסיפור הזה מצאתי ביום שלישי שאחרי אותה שבת, מתנוסס בכותרת הראשית של העיתון היהודי באוסטרליה. עורך העיתון שמע את הסיפור והתרגש מאוד עד שהחליט לפרסמו.